

jsou rázu výjimečného, nelze jich ani obdobně užítí na zaměstnance vyššího druhu. Konečně nutno připomenouti, že, i kdyby ono nařízení se vztahovalo na žalovaného, nebylo by lze tvrditi, že pro podanou žalobu jest vyloučen pořad práva, když žalobce se nedomáhá zrušení služebního poměru vůči žalovanému, výpověď tedy není předmětem sporu, nýbrž pouze jeho předpokladem. Následkem toho mohla by i v případě naznačeném žaloba býti pouze zamítnuta z důvodu věcného, totiž proto, že se opírá o výpověď bez účinnou, a tudíž nemá podkladu právního. Z toho vyplývá, že dovolací rekurs jest bezdůvodný, pročez nebylo mu vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 31. prosince 1919, č. j. R-I. 504/19-1.

Dr. Stehlíček.

Totožnost nároku jest tu jen tehdy, uplatňuje-li se na základě téhož skutkového podkladu.

Ve skladišti dráhy vypukl oheň. Ohni přihlížel ze zvědavosti 12letý hoch X. a utrpěl explozí, při požáru povstalou, úraz. X. žaloval dráhu u zem. soudu v Praze na náhradu škody úrazem tím utrpěné, odůvodňuje nárok svůj zaviněním dráhy, pokud se týče jejích zřízenců. Se žalobou byl však právoplatně zamítnut, poněvadž zavinění dráhy nebylo prokázáno. Na to podal X. žalobu, domáhající se náhrady škody z téhož úrazu mu vzešlé, u krajského soudu v Mostě jako obchodního senátu, v jehož obvodu se úraz na dráze přihodil, a opřel nárok svůj o ustanovení § 1. zák. o ručení železnic tvrdě, že požár ve skladišti (explose), jest událostí v dopravě a poněvadž mu úraz touto explozí, tedy touto událostí v dopravě přivoděn byl, jest mu dráha povinna škodu jím vzniklou bez ohledu na své zavinění nahraditi.

Proti žalobě vznesla finanční prokuratura námitku rozhodnuté rozepře.

První soud námitku zamítl. Vrchní zemský soud uznal námitku oprávněnou a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu žalobcovu vyhověl a obnovil usnesení stolice první.

Důvody: Zákonodárný důvod účinků pravomoci věcného rozhodnutí soudcovského spočívá v tom, aby právní záležitost, o které soud již jednou ve věci rozhodl, nebyla znova, ať tímž nebo jiným snad soudem, řešena.

Aby tu byla tedy rozhodnutá rozepře, vyhledává se dvojí předpoklad; musí se jednat o týž nárok a mezi týmiž stranami.

Že v daném případě jest zde identita stran, jest samozřejmo.

Rekursní soud má nárok přítomnou žalobou vymáhaný za totožný s nárokem, který uplatňoval žalobce dne 27. listopadu 1917 u zemského soudu v Praze, s nímž zamítnut byl rozsudkem téhož soudu ze dne 9. dubna 1918 G-XVII 171/17.

Nárok, jež činí si žalobce proti žalovanému, jest tehdy totožný, když spočívá na témž skutkovém a právním základě.

V první řadě rozhoduje tu tedy totožnost skutkového podkladu, z kterého se nárok vyvozuje. I kdyby tu byl stejný právní důvod, o který se žaloba opírá, jsou-li tvrzeny ale jiné skutečnosti, na základě jichž se tento konstruuje, nemůže býti řeči o totožnosti nároku.

Žalobce ovšem i v první žalobě u zemského soudu podané domáhal se náhrady úrazem utrpěné škody, jako v žalobě přítomné, avšak náhradní povinnost žalovaného eráru odvozoval z jiných skutečností, než žalobou přítomnou.

Pokud ovšem líčil svůj úraz a jeho následky, jest skutkový přednes jeho přirozeně stejný. Tím však není ještě celý skutkový podklad žaloby jeho vyčerpán.

V první žalobě u zemského soudu projednané tvrdil, že úraz ten přivodila mu svou vinou železniční správa nedbalostí svých zřízenců, a uváděl v tom směru řadu skutkových okolností, z nichž zavinění to prý vyplývalo, a to, že zřízenci dráhy uložili do dřevěného, a k tomu ještě čerstvě dehtem natřeného, skladiště výbušné látky, ač se tak činiti nesmí, takže exploze v případě ohně mohli předpokládati, dále že vedle skladiště toho přistavili kolnu, v níž byly nahromaděny staré papíry a odpadky bavlny, aniž učiněno bylo opatření, aby chráněny byly před jiskrami, které buď z lokomotiv nebo z blízké pily mohly sem zapadat.

V obou těchto případech spatřuje žalobce zanedbávání jednak předpisu o ukládání výbušných látek, jednak náležité, pro každého samozřejmě opatrnosti, která činí dráhu za škodu z toho vzniklou zodpovědnou.

Tyto skutečnosti, jimiž prokazoval žalobce zavinění dráhy, tvořily podstatnou část objektivního základu žalobního nároku první žalobou uplatňovaného.

Jelikož se však důkaz o nich žalobci nezdařil a soud jím tvrzené zavinění dráhy vyloučil, byl nárok jeho zamítnut.

V nynější žalobě uplatňuje žalobce ovšem zase náhradní nárok z jeho úrazu vzešlý, avšak povinnost k náhradě neopírá se o to, že jest tu zavinění dráhy, nýbrž tvrdí se odchýlně od žaloby první, že úraz, z kterého škoda vzešla, přivoděn byl událostí v dopravě dráhy elementární silou provozované, za který železnice odpovídá dle § 1. zákona o ručení železnic. Jako událost v dopravě uvádí se právě exploze válců s kyselinou uhličitou, kteráž, ana se udála ve skladišti, musí dle žaloby za událost v dopravě býti považována.

Okolnost skutkovou, že úraz přivoděn byl událostí v dopravě, v prvním sporu žalobce netvrdil a z ní také náhradní povinnost dráhy neodvozoval. Tehdy vyvozoval nárok svůj z určitého zavinění, které bylo také předmětem prvního rozhodování.

Jelikož nyní o tomto určitém zavinění dráhy jednati se nemá, nýbrž o tom, je-li tu žalobcem tvrzená událost v dopravě a zdali z ní úraz jemu vzešel, nelze uznati, že by předmětem rozhodování byl nárok na témže skutkovém a právním podkladě založený a proto právem první soud uznal, že není tu rozhodnuté rozepře a námitku toho obsahu žalovaným vznesenou zamítl.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 8. ledna 1920, č. j. R-I. 461/19.

—r.

Republika československá nepřejímá bez dalšího závazky bývalého rakouského státu.

Mezitímním rozsudkem obchodního soudu v Praze bylo zjištěno, že právní poměr mezi žalobcem, obchodníkem A. H., a žalovaným, železničním erárem československým, opírající se o smlouvu dopravní, uzavřenou v Praze dne 26. prosince 1917 mezi žalobcem a bývalým c. k. železničním erárem — jest po právu. Vrchní zemský soud v Praze jako soud odvolací změnil rozsudek ten a zjistil, že právní poměr ten není po právu a sice z toho důvodu, že z ustanovení zák. ze dne 23. července 1919 č. 440 sb. zák. a nař. vyplývá, že pohledávky povstalé před 28. říjnem 1918, tedy v době před utvořením československé republiky, proti bývalému státu rakousko-uherskému — odkázány jsou na ukončení likvidace bývalého rakousko-uherského mocnářství a že tedy není možno je uplatňovati proti československé republice.